

ŠTEVILKA 3

LETNIK 1.

15. VI 1977

odsev

AESP

IZDAJA OZSMS

TRZIN

UPRAVIČENO OGORČENJE NA ZBORIH KRAJANOV

Žalostno je sklicati zbor krajanov, na njem pa ljudi seznaniti samo z neizpolnjenimi načrti, in z v nedogled prestavljenimi obljubami. V tem stilu sta oba zbora, ki sta bila v zadnjem času v Trzinu, precej krajanov razočarala in seznanila s številnimi slabostmi.

Šepala je že organizacija sama. Za prvi zbor precej krajanov sploh ni vedelo kdaj bo. Vseh predstavnikov iz občine, ki bi na tem zboru morali poročati o delu SIS - Domžale sploh ni bilo (npr. za kulturo). Tisti, ki so bili, pa so prišli na zbor nepripravljeni. Večinoma so se vsi najprej opravičevali, da nimajo zadostnih podatkov in da pravzaprav oni niso poklicani, da bi poročali; svojo zadrego pa so reševali na ta način, da so brali že znane podatke iz Občinskega poročevalca; govorili o povsem splošnih in nepomembnih stvareh in pläteničili v nedogled. Ljudje si z njihovimi govorancami res niso mogli kaj dosti pomagati; pa tudi sam sestanek ni bil najbolje voden (to velja zlasti še za drugi zbor).

Na prvem zboru je razprava zaživela po brezciljnem govoru tov. Mavrija, predsednika TKS, ki naj bi poročal o delitvi sredstev za športno dejavnost; vendar razen lepih fraz, ni mogel Trzincem obljubiti ničesar.

Največ odobravanja je poželo stališče tov. Ipavca, da je razvoj telesne odvisen od osnove, ki pa je v Trzinu nimamo. Ni športne dvorane, telovadnice, pa tudi nobenega drugega športnega objekta. Ker KS za te objekte nima denarja, vendar pa Trzinci, ki že vsa leta po vojni plačujemo potrebne davke, prispevke in samoprispevke, sredstev, ki se stekajo v občinski davčni upravi, neposredno še nismo ničesar dobili, so udeleženci zbora enoglasno sklenili, da zahtevamo, da se z naslednjim referendumom zagotovijo sredstva za telovadnico, ki naj bi bila izhodišče razvoja telesne kulture v kraju.

Tovariš Mavri je zatrdil, da smo bili Trzinci dostikrat tudi sami krivi, ker nismo postavljali zahtev za financiranje športa v Trzinu. Povedal je, da je najprej treba pokazati delavnost, zanimanje in, da se morajo športniki bolje organizirati, kajti le v tem primeru bodo denarne naložbe tudi koristno izrabljene. (za vzgled je navedel prizadevne Ihance in hokejiste iz Prevoj)

Strinjamo se z njegovo pripombo. Na tem področju bi moralo kaj več narediti trzinsko Športno društvo.

Potem, ko je Mušič Franci razložil, da v Trzinu organizirano in z dobrimi športnimi uspehi deluje strelsko društvo, ki pa nima dovolj denarja za nove puške, je t. V. Mavri začel mencati o tem, da trzinski strelci pravzaprav še ne morejo dobiti denarja in naj raje poskušajo dobiti puške, ki jih je dobila TKS in so razpršene po kdove katerih streliščih v občini.

V poročilu tov. Blejčeve o izobraževalni samoupravni skupnosti, je krajane najbolj razburilo dejstvo, da je načrtovana gradnja šole v Trzinu spet odrinjena na stran in da bomo morali v Trzinu čakati na tretji samoprispevek. Izvedeli smo, da je načrtovana gradnja še ene šole v Domžalah in šole v Homcu, šele nato naj bi bili na vrsti Trzinci. Zborovalci so bili zelo ogorčeni, saj nam je šola bila obljubljena že v prvem, nato pa še v drugem samoprispevku. Skupščina Občine Domžale pa Trzin neprestano zapostavlja in načrt za gradnjo se iz leta v leto odlaga. Šola in vrtec sta bila v našem kraju načrtovana že takrat, ko novega naselja še ni bilo. Sedaj pa se bo število prabivalcev zelo povečalo, kar bo še zaostriло problem. Zaradi vsega tega so zborovalci sprejeli sklep, da Trzinci ne odstopamo od prvotnega načrta gradnje osnovne šole in vrtca v Trzinu. Občina se je dolžna držati načrtov in ne sme dajati prednosti kasneje načrtovanim (šolam in vrtcem)!! Če pred tretjim referendumom gradnja obeh objektov ne bo zagotovljena, Trzinci na prihodnjih volitvah ne bomo volili!!!

Poročilo o delu SIS otroškega varstva je še prililo olja k ognju razburjenja, saj smo izvedeli, da naj bi bil trzinski otroški vrtec na vrsti šele leta 1980. V ogorčeni razpravi so krajani protestirali ker bi morali z gradnjo vrtca začeti že letos (izbran je že prostor zanj).

Poudarjeno je bilo, da Trzin leži ob izredno prometnih cestah in da tudi s tega vidika otroškemu varstvu ni posvečena zadostna skrb saj ob glavnih cestah ni pločnikov, prehodi čez cesto pa so nevarni, zlasti otrokom. Večina staršev je zaposlena, tako, da je varstvo otrok res eden najpomembnejših problemov. Udeleženci zbora so z glasnim odobravanjem potrdili predlog, da tudi pri načrtih za gradnjo vrtca v Trzinu ne mislimo odstopiti od planov.

Ta sklep je vreden vse pohvale, vendar pa smo na zboru dobili občutek, da smo za nezavidljivo stanje v otroškem varstvu in šolstvu krivi tudi sami Trzinci, saj se do sedaj nismo zadosti ostro in složno zavzeli za rešitev teh problemov. Upamo, da bo zdaj, ko nam voda teče v grlo, bolje. Moramo se strinjati z mnenjem enega od občanov, ki je dejal : " Žalostno je sklicati zbor krajanov in na njem ne dati niti obljub, še zlasti za šolo in vrtec, ki ju v Trzinu tako nujno potrebujemo!"

Tudi pri naslednji točki: ocenjevanju dela delegatov, so se pokazale številne slabosti. Izvedeli smo, da se delegati ne udeležujejo sej delegacije (zlasti nekateri se jim vestno izogibajo), zaradi preobsežnosti delegati ne preštudirajo gradiva, sestanki so predolgi in neplodni, pa tudi sami krajanji se premalo zanimajo za delo delegatov. Ne dajejo nobenih pripomb ali predlogov, ne obveščajo delegatov o problemih, ki se pojavljajo v KS, ne nadzorujejo kako delegati izpolnjujejo svoje naloge. Dolžnost vsakega krajana je, da prihaja na sedež KS s predlogi, ki bi koristili celotnemu kraju in da organe KS obveščajo o vseh težavah, kajti le na ta način bo delegatski sistem res zaživel.

Krajanji so se zavzeli tudi za to, da delegati na občinski skupščini ne bi zastopali lastnega mnenja, ampak bi se morali zavzemati za interese vseh krajanov. Te interese pa bi morali odločno braniti, ne pa zgolj obiskovati sestanke in dvigovati roke takrat, ko jih dvignejo drugi. Če so si v drugih KS lahko priborili šole, vrtove, asfalt, trgovine in podobno, bi to lahko dosegli tudi Trzinci ! Seveda pa pri tem ni važno, da pošljemo na občino nekaj fantov ali deklet, ki bodo tam malo zarobantili. Potrebno je dobro pretehtati, koga bomo poslali zastopat naše interese. To morajo biti iznajdljivi, prizadevni ljudje, ki se bodo znali včasih tudi žrtvovati za dobro celega kraja. Trzinci pa kar nismo bili pripravljene tako važni nalogi, kot je izbira kandidatov za delegate, posvetiti kaj več časa. Na prvem zboru so zborovalci to zamudno nalogo kaj radi prestavili na drugi občni zbor.

Po 14 dnevih premora so trzinski volilni upravičenci v pretečni učilnici osnovne šole izvedeli imena kandidatov za delegate v samoupravnih organih KS. Videlo se je, da je bil seznam sestavljen bolj na hitro roko, zato so bile reakcije med krajanji kaj čudne. Ko naj bi potrdili listo kandidatov, ni bil zanjo nihče, proti je bil eden, vzdržal pa se tudi ni nihče!!!?

Ljudje so se prebudili ob drugi točki dnevnega reda, ko je vodja komisije za asfaltiranje cest v Trzinu podal poročilo.

Zvedeli smo, da v KS deluje sedemčlanska komisija, ki se ukvarja s pripravo vsega potrebnega za asfaltiranje cest. Projekt je že izdelala; po predračunu bo vrednost znašala 332 mil. starih din, Komisija si je priborila možnost, da izvajalec lahko najame 200 mil. občinskega kredita, pod pogojem, da ostali del zneska Trzinci zberemo sami. Člani komisije so predlagali, da bi ta denar zbrali po naslednjem ključu : vsako gospodinjstvo bi prispevalo po 4000 ND, poleg tega pa bi vsak lastnik motornega vozila dal še 2000 ND; od socialno šibkih občanov ne bi zahtevali strogo določene vsote ampak bi ti prispevali toliko, kolikor bi sami zmogli in želeli. Komisija računa tudi na 50 mil. din, ki naj bi jih zbrali med trzinskimi zasebniki. Obrtnik, ki bo prispeval denar za asfaltiranje, bo imel davčne olajšave. Nekaj denarja pa bi nabrali tudi od delovnih organizacij, v katerih so Trzinci zaposleni.

Komisija je bila mnenja, da je ta način zbiranja sredstev najboljši v sedanjem položaju, upoštevajoč dejstvo, da moramo pohiteti, ker stroški neprestano naraščajo. Ob tem se moramo zavedati pomena asfalta na naših cestah. To naj bo akcija prav vseh Trzincev, saj gre za koristi nas vseh, ne le tistih, ki živijo ob cestah, ki bodo asfaltirane.

Prav to vprašanje je vzbudilo največ pripomb; ljudje so spraševali, kaj bo s cestami, ki vodijo do njihovih domov, nič kaj razveseljivo ni bilo slišati opazke, kot : " Če ne bo asfaltirana naša cesta, jaz ne prispevam ničesar! Kaj me brigajo drugi !" Najglasnejši so bili stanovalci ob Mlakarjevi in Rakefovi ulici. Tov. Ipavec jim je pojasnil, da jim v primeru, če dajo denar za asfaltiranje, ne bo treba dodatno plačevati Biro-ju 71, ki je dolžan asfaltirati ti dve ulici. Predsednik KS pa je zatrdil, da bo KS - Trzin že naslednji dan z vlogo Biroju 71 pospešila zadevo. Vodja komisije je obvestil navzoče, da bodo z morebitno večjo zbrano vsoto prevlekli z asfaltom še druge trzinske ulice.

Na koncu bi radi opozorili še na madež, ki je padel na zbor, ker je predsedstvo dovolilo (na obeh zborih), da so nekateri posamezniki s svojimi osebnimi problemi odrinili vstran veliko bolj važne zadeve, ki se ⁱ tčejo vsega kraja: zⁱžnan pritisk v vodovodnem omrežju, odvoz smeti z Ljubljanske, pojasnilo Sveta KS o betonarni...

Oseba~~ne~~ koristi posameznikov prevečkrat potisnejo v kot enotnost Trzincev, na katero smo bil včasih tako ponosni!!!

" TRZINC' SMO VČASH POSOD KOMANDO 'MEL "

Tokrat smo na razgovor povabili trzinško " grčo," Mušič Blaža. Izbrali smo ga zato, ker je Trzinec že od mladih nog in o Trzinu veliko ve; že davno je prešel Abrahama, preživel je dve svetovni vojni.....

Življenje mu ni prizanašalo, zato je bila njegova pripoved še toliko bolj zanimiva. Takole je začel :

" Ja, večjih je bilo čisto drugače; ko sem bil otrok, je oče delal v Ameriki, mati pa je šivala blaznike v Domžalah. Spomnim se, kako sem ji nosil malico na delo; v 'kanglci' je bila najvočkrat krompirjeva kaša in kava. Če je kateri delavki kaj ostalo na dnu, sem tisto 'zmerm prov z veseljem pomahu.' Hodil sem tudi v šolo, ki so ji rekli ponavljalna. Ker sem se dobro učil, sem vanjo hodil samo ob četrtnih in nedeljah od 8^h - 12^h in ne vsak dan, tako kot drugi."

Kaj pa ste počeli kot fant ?

"Veliko nas je bilo pri hiši, pa sem moral zgodaj prijeti za delo. Že s trinajstimi leti ! Ja, za službo je bilo pa takrat težko.

Kljub temu pa smo mladi našli čas, da smo se ob večerih zbravali in kakšno zapeli. Pa kakšno lumparijo smo " tud ušpilal." Spomnim se, da smo nekemu kmetu ponoči predstavili leseno stranišče, in to za cisto, po kateri so ljudje hodili od maše. Vanj smo postavili s slamo nabasanega stražarja. 'To j bo heca!' Drugi dan je kmet iskal izginulo stranišče, ljudje pa, ki so se vračali iz cerkve 'so zjal vanga kolr telo v nova vrata.' Take reči smo lahko počeli le tisti, ki smo bili že potrjeni. Mlajši niso smeli z nami."

Služili ste tudi vojake !

" Ja, veš, ko smo šli na 'Štelengo' v Kamnik, smo se peljali na okrašenem vozu, na katerega smo pribili trzinški simbol "skorco."

'Tud semí smo bli okrenclan; vsak j mov tok rož, de b jh še krava komi nesva. Zraven smo pa pel, pa to tko lpo, da so nas v Kamnik prosil, naj še kšno urežemo. Nazadne smo se pa s Thincm stepl. 'Vojake sem pa potem v Makedoniji služil."

Omenili ste "skerce;" kako so talnat kaj sekale?

" Sekale pa, sekale! Trzinc' smo včash posod komando 'mel. Se nismo nič bal jt na žegnane al pa na smajno, ne v Loko, ne kam drugam. Se še spomnm ene veselice, k' so nam Včan pod mizam ven ušl; Depove pa Stobljan so bli pa še slábi. 'Drugače smo bili pa na veselicah solidni. Pevci smo se skupaj zbrali, kaj popili in zapeli. Stepli smo se, le če je bilo zeres treba.

'Enkrat so tamvad špetér zakuhal, pa smo se stepl; taspodn končan s tazgornm. Mene ni bo zraven. Zaslišu sm vptjé, pa sm stopu ke gor, pa sm vidu, d se tepejo; zagrabu sm količek, pa potihem zraven pršov, pa sm tirtga, k' je biv najbliži nnav po plečh pogvedu; pol pa še ene dva, pa j bva zmaga od spodnh končanu. Ampak nismo bli mi kriví, smo sam red deval. Istina ! ' Drugi dan so nas že iskali žendarji; poizvedeli so kdo je bil kaj udarjen in nas popisali. Bli smo k sodniku v Kamnik. Imeli smo srečo, da smo bili v istem vagonu z njim. V vlaku smo peli, sodnik nas je pa spodbujal, naj kar pojemo. 'Tko smo še prjatl natal. ' Kaznovani smo bili pa vseeno. ' Kdor je dobil udarec, je dobil tudi do pet dni aresta, jaz nisem imel nič, pa nisem nič dobil. Tudi moj brat je dobil eno po 'pukl; pa ni bil nič kaznovan, ker mu niso buške našli.

Najbrž ste se ukvarjali tudi s čim resnejšim...

"Seveda ! V tistih letih sem postal gasilec. Imeli smo še ročno 'pumpo', ki so jo proskrbeli naši predniki in smo jo prevažali naokrog s konji. ' Jes sm biv za trobača. Če j'ke gorev, sm vzov trobento, skoču na kolo, pa čoz Trzin trobu, zraven pa plozu : 'gori, gori ! "

Pa tudi vasovat ste hodili...

" Hodil smo ke, kamr j vetr potegnu. Velikat sm tud kolo na ram dam nesu, pa pič v rok držu. Trzinke so ble kr fest babe, no, kšna j' bva tud raca."

V vaši mladosti je dosti ljudi odšlo v Ameriko " s trebuhom za kruhom." Ste tudi vi pomislili na to ?

" Ne samo mislil, sem imel že vse 'skomandiran.' Hotel sem k Pepevar-jememu Mihi, ki je imel v Clevelandu avtomobilsko delavnico. Ker sem bil mladoleten, sem moral dobiti očetovo privoljenje. Bili smo že v Kamniku, 'v tistmo ment' pa se je oče premislil in mi rekel : 'Veš, jaz sem Ameriko že izkusil, ti jo pa ne boš !' Tako z mojo Ameriko ni bilo nič. Spomnim se, ko so se drugi dan prijatelji pel-jali mimo naše hiše in mi mahali v pozdrav, 'sm biv tko togoten, do sm od jeze kr vznak padu, pa travo ruvav. "

Danes večina Trzincev hodi v tovarne; s čim pa so se včasih preži-
-vljali?

"V glavnem so bili kmetje. Trzinci so tudi na veliko 'furali' in to blago vseh vrst. Na travniku pod gradom je bil včasih velik bajer, kjer so pozimi brezposelni ljudje lomili led, 'furmani' pa so ga prevažali v ledenico pivovarne Union.

Včasih je bilo v Trzinu veliko mesarjev, ki so prodajali tudi 'na šverc' in so bili nasploh prebrisani. Spomnim se, da je marsikateri Trzince kupil tudi meso kakšne crnjenje krave, ne da bi za to vedel. Največ denarja so imeli pa birti, katerih tudi ni manjkalo. Enkrat smo mulci prinesli k 'Na jezcu' sedem in pol kg težko ščuko, za ka-
-tero nam je birt (Jezenski fotr) dal tri krone. Res da je bila riba velika, ampak za tri krome si takrat dobil kruha za ves teden.

Ja, včasih je bilo v Trzinu tudi letališče; bilo je za železni-
-ško progo, tam kjer je danes Iukmanova hiša. Od 1917 -19 so tam pri-
-stajala nemška letala, ki so vozila vojake na soško fronto. Potem pa je enkrat eksplodiral bencin in z letališčem je bilo konec. To^{sg} je zgodilo kmalu po prvi svetovni vojni."

Preživeli ste tudi drugo svetovno vojno...

Delal sem v Kamnolomu, pa so me gestapovci kar naenkrat odpeljali, češ da delam za 'bandite.' Jaz nisem nič priznal, čeprav sem pred dnevi izročil partizanom tri puške. Na gestapu v Kamniku so me topli z bikovko, da so bile vse stene krvave; privezali so me kar za mizo. Naenkrat mi je bilo dosti, pa sem, še danes ne vem kako, potrgal vezi

in pometal Nemce naokoli; potegnili so pištole, jaz sem pa rekel: 'Če me kar ubijete, ampak privezat se pa ne dam več!' Na sročjo je prišel takrat v sobo neki oficir, ki jim je naročil, naj me spustijo. Če bi kaj priznal, bi me zagotovo ustrelili. 1943 so nas odpeljali na Ljubelj, kjer smo gradili tunel. Ob gradbišču so Nemci držali ujetnike, katere so streljali pred našimi očmi, tako da sploh nismo mogli delati. Enkrat smo sedem ujetnikov skrili v vagonček, nanje pa smo naložili skal; nekdo pa jih je izdal in tako so jih Nemci takoj postrelili. Ko pa sem bil doma na dopustu, pa nisem hotel več nazaj in sem šel z drugimi terenci 'v gmajno.' Že na poti smo bili napadeni, in to neoboroženi. Težko je bilo, težko!

Med vojno je bila nekaj časa v Trzinu meja med Nemčijo in Italijo. Italijani so prišli vse do Domžal, nato pa so jih Nemci pregnali, meja pa se je premaknila k savskemu mostu."

Vemo, da ste v času gradnje novega naselja opomnili na zakopane mine iz druge svet. vojne...

"Ja, te so pustili Nemci pred našo hišo, ko so se umikali. Jaz sem jih zakopal pred otroci. Ko so začeli razkopavati zemljo, sem se spomnil nanje. Prišel je pirotehnik, pa je nastavil aparat na uho in takoj nekaj začutil. Najprej se je zasmejal in rekel: 'To bodo gotovo kakšne stare kahle,' jaz sem mu pa odvrnil: 'Kar bojo naj kahle, ampak jaz grem strašno kote ril!' No potem je pa odkopal šest, 35 kg težkih min, napolnjenih z iperitom."

Se Trzin vaše mladosti kaj razlikuje od današnjega?

"Danes se na veliko gradi. Postavili so že celo novo naselje. Saj ne vem 'ke hudiča ldje dner dobojó!' Včasih smo se vozili s kolesi, danes pa noben še motorja ne mara; tudi glavna cesta z drugimi vred je bila makadamška.

Danes se veliko bolje živi, kot včasih. Takrat nisi našel skorjice kruha ob cesti, kot sedaj. Otroci smo bili včasih veseli mlečne kaše, današnji pa še 'pohanja' ne marajo.

Boljše pa je bilo včasih, da smo šli skupaj 'na dva deci' ali kam drugam, pa dosti bolj smo skupaj držali; danes tega ni več."

KDO PA JE VODJA TRZINSKE MLADINE ...

Že v prvi številki našega časopisa smo pisali o delu OOZSMS - Trzin; članek se je nanašal predvsem na programske naloge, ki naj bi jih izvajali člani mladinske organizacije v Trzinu. Naj tistim, ki teh nalog ne poznajo ali pa so nanje že pozabili, naštejemo le nekaj osnovnih: športna tekmovanja, delovne akcije, idejno-politično izobraževanje, kulturne in zabavne prireditve...

Spomladi so izvedli programsko in volilno konferenco, na kateri so izvolili svoje vodstvo in si zadali naloge. Evidentiranih članov je veliko, še več je tistih, ki še niso.

Sedaj pa se vprašajmo : " Koliko izmed omenjenih nalog pa se v resnici izvajajo v Trzinu? Kdaj in kolikokrat so se mladinci zbrali v svojem prostoru, in predvsem, kaj so naredili ? Koliko je OOZSMS Trzinu lahko v ponos ?

Že od leta 1970 ni mladinska organizacija dobila nobenega priznanja v občinskem merilu, za kakršnokoli dejavnost.

Vzemimo vso stvar takole : " Športa ne potrebujemo, kaj nam bo kultura, 'zabavamo' se lahko pri Harobetu ali kje drugje, kdo pa še danes dela ?!" Ne, ne; naši mladinci ne mislijo tako. Ne danes, ko tole pišem, so me prepričali o nasprotnem. Skupina fantov je pljunila v roke na lastno pest in začela za domom DPO urejati igrišče; zapisal sem "na lastno pest." Da res, brez kakšne priprave ali vodstva so se silno spontano vrgli na delo. Pokazali so, da hočejo nekaj spremeniti. Dodajmo navedenemu še dejstva, kot : mladinci so organizirali spomladanski kros, vseskozi so aktivni na raznih proslavah in veselicah, trije so se udeležili republiškega!!! prvenstva v krosu in dosegli dobre rezultate, nekaj jih je aktivnih tudi v družbeno-političnih organizacijah kraja. Pa vendar mladinci niso zadovoljni, zadovoljni niso niti "odrasli" trzinskega občestva. Smo pred nekim čudnim, protislovnim položajem; namreč : mladina dela na vseh področjih, OOZSMS (tudi mladina, kdo pa drug) pa nikjer in zanjo komaj vsake kvatre kdo sliši. Torej, mladina dela in ne dela.

Povejmo še tole : razen organizacije krosov, ki je bila globoko pod ravnižo, so si njihovo delo in uspehe prilastile druge organizacije in društva, včasih pa celo posamezniki. V tem tiči del odgovora na: mladina " ničesar ne dela." Poiščimo še odgovorne za tak položaj; predsedniki in vodje krajevskih organizacij in društev, " odrasli," povejte: " Ali je mladince (ke) dobro uporabiti samo pri pospravljanju

dvorane po raznih prireditvah, ali so dobri samo za pronašanje miz po končanih veseljih, ali je pametno dopuščati, da samo "na papirju" izvajajo svoje družbeno-politične dolžnosti....

"Na mladih svet stoji!" pravijo "odrasli." Koliko pa kaj storijo, da bo na njih tudi obstal?! Kdaj pa se je že kakšen mož, ki "upravlja" Trzinu zares pogovoril z mladimi o samoupravljanju, o športu, o kulturi ali o problemih, ki jih tarejo; koliko tvornih pobud pa je dobila mladinska organizacija od ostalih organizacij? Velika škoda bi bila ugotoviti, da "odraslim" Trzincem stavek "na mladih svet stoji" ^{pomeni} le toliko, da jih bodo mladi v življenju preživeli in nič več. Vsaka čreda ima svojega vodjo, ki je vodja zato, ker je starejši in bolj izkušen od ostalih. Kdo pa je vodja trzinske mladine in kako jo vodi?

Torej, tovariši "odrasli," vaše ugotovitve, da so mulci danes leni, da imajo vsega preveč in da nočejo delati, katere slišiš vsak dan na ulici, ne bodo čisto držale. Mladina hoče delati (pa še res je), samo pokazati ji morate kje in kako, drugo bo storila sama.

Mladinska organizacija bo zaživela, kot je treba, ko bo dobila tvornih pobud za delo in ko bo tudi v praksi enakopravno sodelovala z drugimi organizacijami in društvi. Ni dovolj, da nek "odrasel" reče: "Le naredite fantje!" nato pa vse stvar pusti ob strani in če si izjemoma pritrga kaj časa, jih pohvali ali rajši skritizira, odvisnosno od uspešnosti opravljenega dela.

Tudi vi, mladinci, ne dopustite, da bodo drugi razpolagali z vašim delom! Zganite se in stopite skupaj; talrat se bodo vaše vitrine spet napolnile s priznanji, kulturnimi, športnimi, kot pred leti in ki bodo pripadala vsemu Trzinu.

Ko se boste zganili, se bodo moral zganiti tudi "odrasli", ki večkrat, kot si mislite, spijo na vašem delu!!!

MARJAN

V času nastajanja gornjega članka, smo v uredništvo dobili prispevek člana iz vrste mladincev, Šmerajc Andreja, ki se tomatsko dopolnjuje z "Kdo pa je vodja..." in ga zaradi omenjenega dejstva objavljamo na tem mestu; naj bo 'post scriptum' gornjim mislim!

Uredništvo

BOMO USPELI ?!!

Tenis je med trzinsko mladino zelo priljubljena rekreacija. Vsak, ki je hodil pod hribom, se je v to lahko prepričal; tenis smo mladinci igrali na pokošenem travniku. Toda kaj, ko trava hitro zraste, pa tudi lastniki ne vidijo radi, da jim uničujemo seno. Tako smo bili pripravljene igrati tenis samo takrat, kadar je bil travnik pokosen.

Zato smo se mladinci odločili, da bomo za domom DPO sami uredili igrišče za tenis. Pri podpredsedniku ŠD - Trzin, Kralj Stanetu smo se pozanimali, če lahko začnemo z deli. Povedali smo mu, da bi delali prostovoljno, ŠD pa bi kupilo mrežo. Tov. Kralj se je s tem strinjal in rekel, da z delom lahko takoj začnemo. Že v ponedeljek, 27. junija smo začeli s košenjem trave. Tov. Novak, ki je prišel pogledat naše delo, je rekel, da je v načrtu preureditev celotnega prostora za domom DPO.

Toda kaj, ko je bilo že nič koliko planov, ki zadevajo prostor za domom DPO, ko pa tam še vedno raste trava, kupi odpadkov pa mu dajejo še "lepšo podobo." Če bi bilo "po planu", bi tam že stalo igrišče za košarko, mali nogomet, odbojko ali rokomet. Izvedeli smo tudi da bodo okolico uredili s strojem; na vprašanje "kdaj", pa ni vedel nihče povedati.

Mi mladi naj bi samo čakali in čakali in verjeli praznim obljubam. Tako pa smo se mladinci odločili, da bomo z začetim delom nadaljevali in si uredili teniško igrišče. Sprašujemo pa se, kaj sploh dela predsednik ŠD, ker se premalo ali skoraj nič ne zanima za delo ŠD in za rezultate z raznih športnih tekmovanj !!!

Od ustanovitve ŠD pa do danes so bili le trije ali štiri sestanki. Mladi bi rabili podporo pri svojem delu, vendar razen tov. Kralja ni nikogar, ki bi bil pripravljen pomagati.

A. S.

GORE VABIJO

"Tudi jaz bi šel kakšen dan v hribe, pa kaj, ko hribov ne poznam, nimam opreme, pa tudi sapa me daje!" si včasih marsikdo od nas potihem misli, ko iz doline gleda mogočne gorske vršace. Težka sapa ni izgovor! Z začetnimi, lažjimi pohodi si hitro pridobimo kondicijo, pa tudi vse gorske ture niso tako zahtevne. Samo vedeti je treba, katere so te. Iz zadrege nas lahko rešijo številna planinska društva, kjer lahko dobimo nasvete, pa tudi izkušene vodnike, ki nas bodo varno peljali v gore. Precej Trzincev je včlanjenih v PD Mengeš ali Domžale, vedno več pa jih tudi zahaja v hribe. Med nekaterimi navdušenci se je pojavila celo ideja o planinski sekciji v Trzinu. Misel ni slaba, lahko bi prirejali skupne izlete, poslušali predavanja o gorah in o doživetjih na njih, prirejali tečaje, na katerih bi se izpopolnjevali v veščinah, ki pridejo prav v planinah in sploh bi lahko poživili družabno življenje v Trzinu.

Pa kaj, ko je vsak od pobudnikov ideje rekel: "Prav z veseljem bi bil član sekcije; zdi se mi, da je potrebna. Ampak veste, za delo v njej pa imam pre malo časa."

Ker ni bilo mogoče najti primerne planinca, ki bi se javil za predsednika sekcije; za druge položaje pa sploh ni bilo povpraševanja, zato, le na plan, nadebudni hribovci!! Če se vam zdi, da bi lahko karkoli delali pri sekciji, nam sporočite. Če že nič drugega, nam vsaj povejte, kaj mislite o ustanovitvi in če ste pripravljeni sodelovati. Te stvari boste najbolje prežehali v gorah.

Če v hribe ne boste šli sami, pa se udeležite kakega od izletov, ki jih bo v letošnjem letu priredilo katero od sosednjih planinskih društev. Prilagamo seznam nameravanih izletov PD - Mengeš:

- 16. in 17. julija; Begunjščica, 6. in 7. avgusta; Rjavina
- 15. 16. in 17. avgusta; Triglav, 28. avgusta; Olševa
- 3. in 4. sept.; Škrlatica, 10. in 11. sept.; Storžič, 24/9. Mirna gora
- 2. okt.; Bohor.

Vse podatke lahko dobite v pisarni PD-Mengeš, vsak torek od 19³⁰ naprej. Za izlete pa se razen na PD, prijavite tudi v trgovini Zarja v Mengšu. Trzinci, če se boste prijavili v zadostnem številu, vas bodo avtobusi pobrali tudi v Trzinu. Ne zamudite enkratnih priložnosti !!!

BI ŠLI NA TRIM?

S povečanim številom prebivalstva bo Trzin nujno potreboval dobro organizirano športno društvo, ki bo gojilo številne panoge. Toda vsi vemo, da je to drago in se ne da izvesti kar čez noč. Toda obstaja tudi cenejša možnost - TRIM. Trim proga bi bila lahko zgrajena takorekoč čez noč.

V Trzinu imamo toliko res čudovitih prostorov za TRIM, da to res ne bi smel biti problem. Dobri tereni so na Ongru, okrog "Gvajška", v okolici gradu, proti Dobenu...- res ni malo možnosti.

Tudi orodja za trim progo so zelo poceni. Treba bi bilo pritegniti tudi mladino, ki bi s prostovoljnim delom to zelo rada postorila.

Kot vidimo ni nobenih ovir, da Trzinci ne bi mogli imeti svoje trim proge. Mislim, da privrženecv trima v Trzinu ni tako malo in bibila proga zelo dobro obiskana. Vse gre torej v prid trimu.

VSI SMO ZA TRIM V TRZINU!!!

MARTA

NEKAJ JE NAROBE...

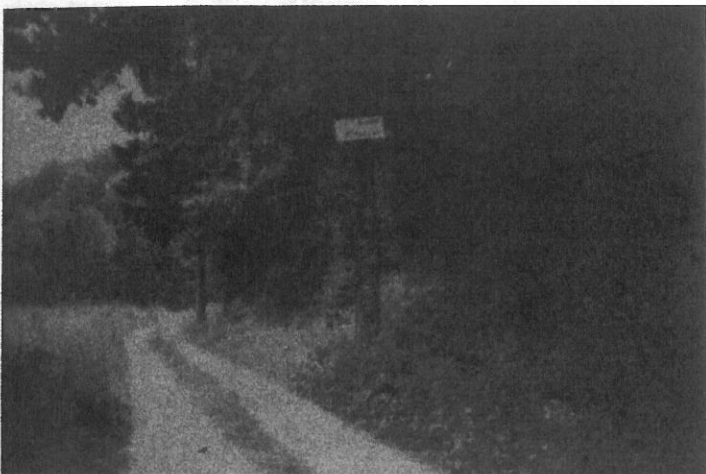
Vesel sem, ker sem že toliko star! Vesel, ker sem se kot otrok še lahko podil po zelenih obronkih gozda. Kolikokrat smo se na "Žibratovem vrtu", v "Snugovou" ter po okoliških livadah lovili in se šli ravbarje in žandarje. Še se spomnim zimskega veselja, ko se je trzinska otročad smučala in sankala po pobočjih ob robu gozda.

Zdaj tišino obronkov moti ropot strojev, buldožerjev in mešalcev betona. Iz tal rastejo prelepe, večkrat prav razkošne hišice. Lastniki teh vil že sedaj, ko je povsod še polno surovega betona, skušajo olepšati okolico z rožicami, bazenčki in ograjicami. Zadovoljno si manejo roke, saj so kupili zares lepe, sončne prostorčke. Res so lahko zadovoljni!

Pa vendar je tisti, ki je dovolil gradnjo teh hiš pozabil na otroke, na igrišča, na rekreacijo delovnih ljudi, na zelene površine. Res, da ostaja še gozd, pa vendar to ni

tisto! Gozd ne pričara tistih lepih obrobnih jas, ki so razveseljevale oči vseh mimo idočih. Ne gre za to, da ne bi smeli dopustiti širjenja naselja in prepovedati gradnjo ob robu gozda. To ni razumno.

Mogoče pa bi projektanti nekje le pustili majhen prostor, kjer bi uredili park, sprehajališče, prostor za rekreacijo ali preprosto pustili zeleno površino. Snugovec in sosednji kotički bi bili kot nalašč primerni za to. Nad njihovo lepoto se bi še naprej lahko navduševali vsi, ne pa samo redki srečneži, ki na teh mestih že razkopavajo zemljo, podirajo drevesa in postavljajo ograje. Prav ograje dajo slutiti kakšna bo prihodnost: Lepe hiše, okrog pa ograje, na vsakem koraku ograje. "Ni prehoda! Privatno! Zasebna last! Pozor hud pes! Ne vstopaj, minsko polje!"

→

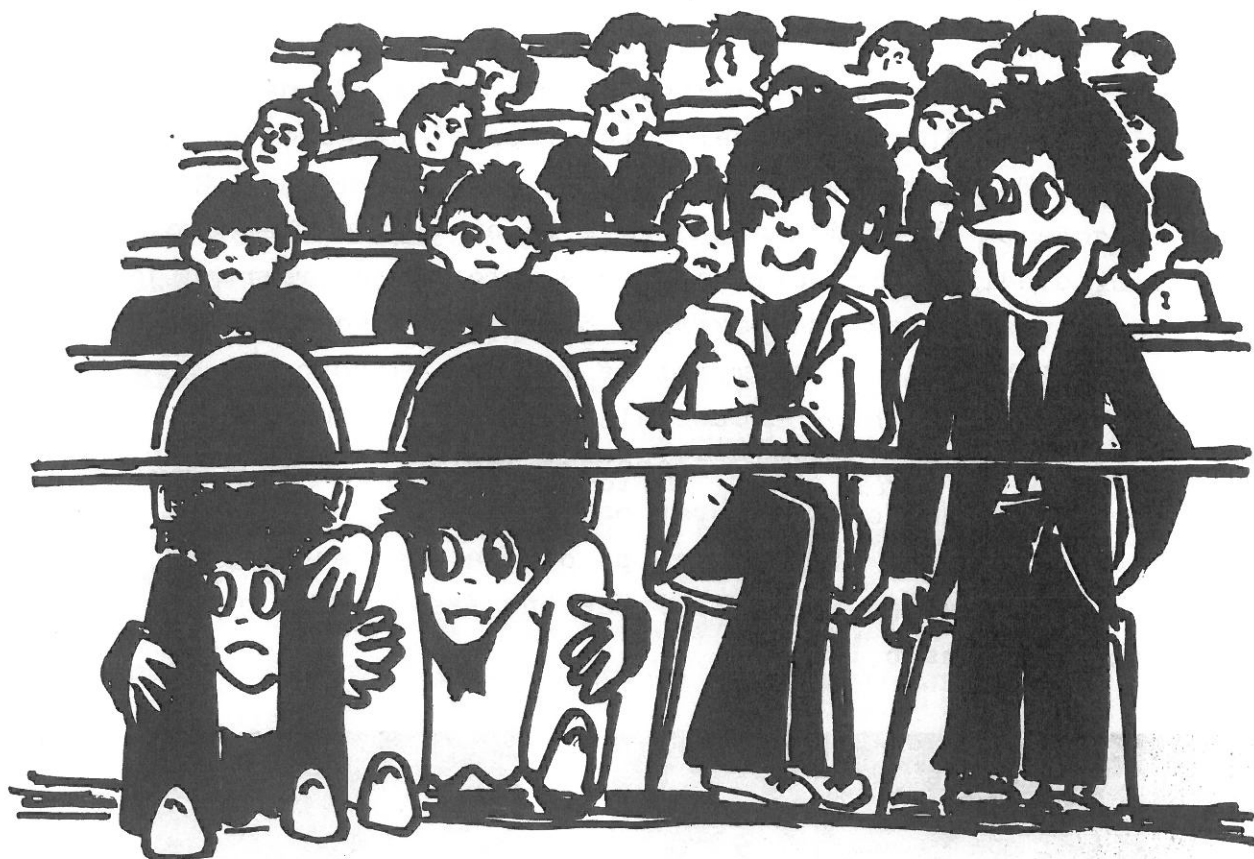

Se vam ne zdi, da pod tablo manjka oborožen stražar s strojnico???

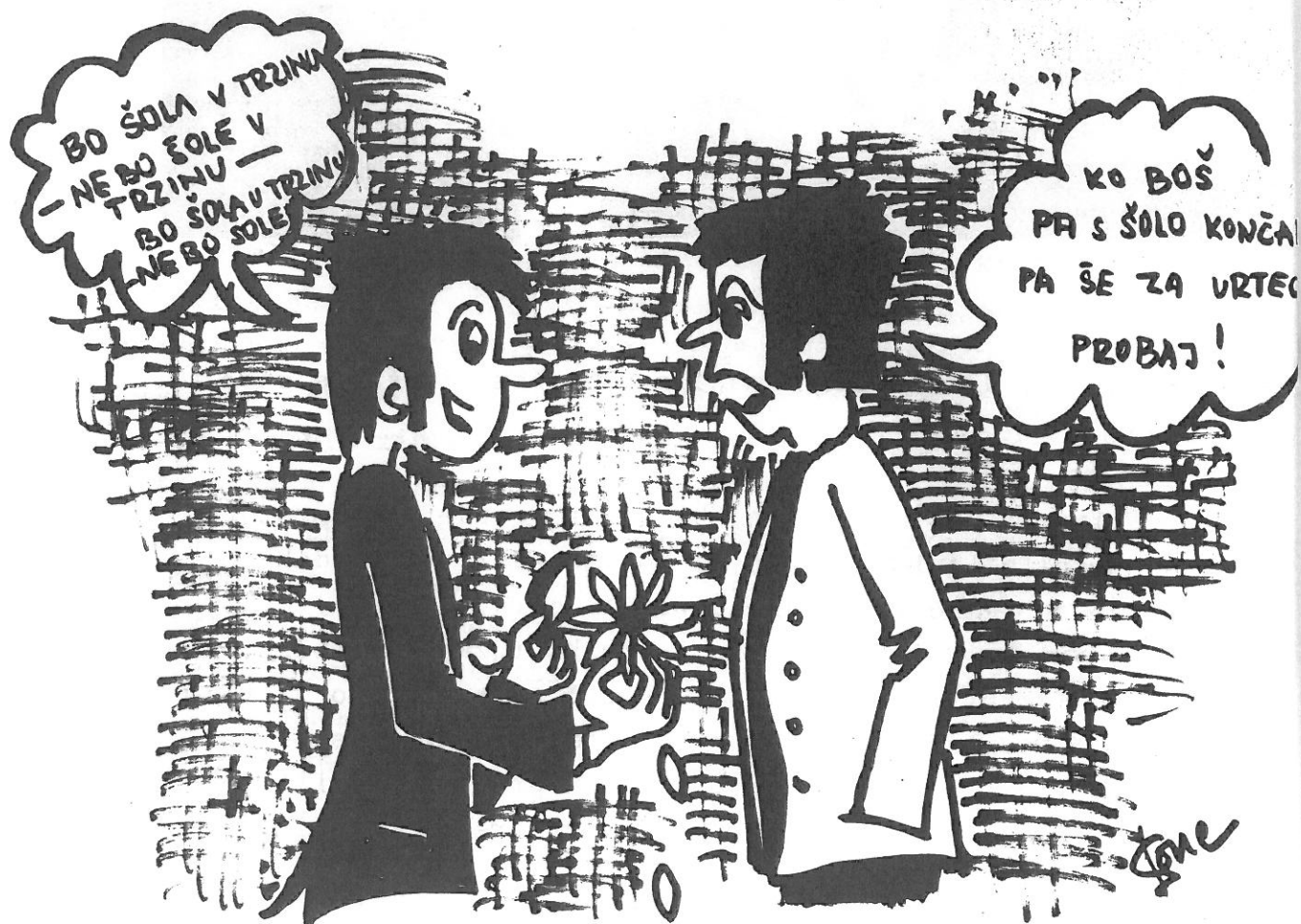
Privatno lastniški duh, ki je mimogrede v nasprotju tudi s socialističnimi načeli se bo razpasel po livadah po katerih so se nekoč razposajeno podili otroci.

Glavni krivci za to niso lastniki razkošnih hišic, ki so samo izrabili priložnost in kupili parcele, ko je bilo to področje razglašeno za zazidalno območje. Krivi so tisti, ki so se odločili za širjenje Trzina in pri tem mislili samo na dobičke od priseljencev, na njihovo rekreacijo in na

NA SEJI OBČINSKE SKUPŠČINE

TA DVA POD MIZO PA STA TRZINSKA DELEGATA. POSLALI SO JU,
DA SE ČIMBOLJ ODLOČNO ZAVZAMETA ZA VRTEC IN ŠOLO V TRZINU!

BO ŠOLA V TRZINU
- NE BO ŠOLE V
TRZINU -
BO ŠOLA V TRZINU
- NE BO ŠOLE

KO BOŠ
PA S ŠOLO KONČAL
PA ŠE ZA VRTEC
PROBAJ!

GMC

zelenje v naselju pa pozabili. Na srečo je še nekaj prijaznih ko-
-tičkov. Upamo, da bodo v kakšnem prihodnjem načrtu le upoštevali
še kaj drugega, kot denar in profite. Drugače bodo otroci prisiljeni
k igri na cesti (v novem naselju je to že terjalo otroško življenje).
starejši pa bodo nove moči za delo ^{nabirajo} po gostilnah. Kot ste že opazili,
tudi na priljubljeni trzinski izletniški točki Dobenu vsepovsod v-
-znikajo novi vikendi, okrog njih pa ograje (celo bodeče), rampe,
table ki prepovedujejo prehod in hudi psi.

Res sem vesel, da sem v mladosti poznal še neograjene livade.

MIRO

KONČNO PO ASFALTU !!!

Po nekajletnih prerekanjih in zapletih smo končno pristopili k
akciji za asfaltiranje trzinskih cest. To je bilo že neizogibno,
saj se bomo le na ta način enkrat za vselej znebili nadležnih lukenj
v makadamu, prahu, ob deževju pa tudi številnih luž.

Takoj po podpori občanov na občnem zboru je prizadevna komi-
-sija za ceste začela s podpisovanjem pogodb z občani. Vsota, ki je
predvidena na posamezno hišo in vozilo je najnižja možna in je orga-
-nizatorji kljub prizadevanju niso mogli znižati. Torej, akcija pod-
-pisovanja pogodb je stekla, komisije, zadolžene za posamezne ceste
pa so nam sporočile, da je odziv zelo dober.

Sicer pa nam je o samem podpisovanju pogodb tov. Završnik povedal:

Akcija teče v glavnem brez problemov. Pri podpisovanju smo
upoštevali tudi slabo socialno stanje nekaterih krajanov in ponudi-
-li udeležbo s 50% določene vsote na hišo. V večjem delu Trzina so
pogodbe že podpisane. Seveda smo tu in tam naleteli tudi na kakšno
" belo vrano," ki prispevka ni hotela poravnati. Živ primer je novo-
-naseljeni tovariš s Habatove, ki se je poleg tega, da je odklonil
prispevek, nameraval tudi fizično znesti nad komisijo, ki svoje delo
opravlja prostovoljno in v interesu vsega Trzina. Mislil, da je potre-
-ben graje, saj kot novi Trzinec Trzinu še ni ničesar prispeval, upo-
-rablja pa vse priključke Trzincev, sedaj pa bo lahko še asfaltno
cesto, ki pelje mimo njegove hiše. Kar pa se tiče asfaltiranja Mla-
-karjeve in Rakefove ceste, pa bi povedal, da je v načrtu asfaltiranje

TUDI PREVEČ MLEKA NI DOBRO

O marsičem smo že spraševali, o marsičem že pisali; prav pa je, da enkrat pridejo do besede kmetje. Tudi oni imajo probleme, najbrž zelo pereče, pa nas je zanimalo, kako jih rešujejo. K pogovoru smo povabili tov. Mušič Ivana, ki se je prošnji prijazno odzval in tov. Pirnat Cirila, ki je sodelovanje odklonil, ne da bi navedel sprejemljivo utemeljitev.

Tovariš Mušič, vi ste eden redkih Trzincev, ki se preživlja s kmetijszvom. Kako pa ocenjujete organizacijo kmetijstva v Trzinu? Organizacija je relativno dobra, saj deluje kooperacija v okviru Emone, kamor prodajamo izdelke, tam tudi nabavljamo potrebne surovine; vendar pa zelo pogrešamo strokovno pomoč. Tako se zaenkrat zatekamo v Poskusni center Jable, kjer imajo željenega strokovnjaka.

Obstaja pa tudi tako imenovana Strojna skupnost (združenje trzinskih kmetov). To združenje je bilo ustanovljeno kot prvo v občini in v današnji obliki obstaja že od leta 1968. Namen združenja je v tem, da za skupne potrebe nabavlja stroje, kmetom potrebne le za določeno obdobje, tako da se individualni nakup ne izplača. Moram reči, da se ta način kar obnese; še boljše pa je to, da vsakdo, ki si stroj izposodi, plača določeno minimalno najemnino, ki se potem porabi za amortizacijo strojev.

Ko smo že ravno pri strojih, kakšna pa je pravzaprav mehaniziranost trzinskih kmetij ?

Že skoraj vsaka kmetija poseduje stroje, ki jih nujno potrebuje, traktorjev pa je že skoraj preveč. Torej problema pomanjkanja potrebnih strojev ne poznamo.

Prihodnost kmetij je v mladih ljudeh. Se sploh kateri mladi Trzinec namerava preživljati izključno s kmetijstvom ?

Le štirje smo v Trzinu, ki jim je kmetija edini vir zaslužka; mladih med nami ni, pa tudi ni izgledov, da bi kdajkoli bili. Ti hočejo imeti zagotovljen denar, kar je kmetu, ki je odvisen od vremena in še česa, skrajno nemogoče. Bodočnost vidim le v tako imenovanih mešanih kmetijah. (kmetje hodijo na delo, istočasno pa kmetujejo) Sicer pa se da živeti tudi od kmetije; vendar pa je treba delati, delati in spet delati. Kmet nima prostih sobot in nedelj,

ne pozna praznikov, namreč živina je vsak dan lačna, molsti pa jo je ravno tako treba vsak dan.

Pa so trzinske kmetije pretežno specializirane ?

Da, in v glavnem na živinorejo, kajti poljedelstvo se ne izplača predvsem zaradi premalo zemlje.

Trzin je obkrožen z večjimi mesti (npr. Domžale, Kamnik, Ljubljana). Mislite, da bližina teh mest kako vpliva na razvoj kmetijstva v Trzinu ?

Povedal sem že, da se tukajšnji kmetje v glavnem ne ukvarjajo s poljedelstvom. Kar pa pridelajo, prav lahko prodajo v samem Trzinu.

Drugače pa je s prodajo mesa in mleka. Ljubljanske mlekarne namreč ne morejo odkupiti vsega mleka, ker ga zaradi premajhne kapacitete ni mogoče predelati. Zato se v zadnjem času dela na tem, da bi vsak proizvajalec mleka prispeval 20 par od litra za modernizacijo ljubljanskih mlekarn. To se mi ne zdi prav, vendar trenutno izgleda kot edina možna rešitev; predvsem zato, ker smo zaradi slabe organizacije prodaje precej odvisni od ljub. mlekarn.

Družba kako pomaga pri razvoju kmetijstva?

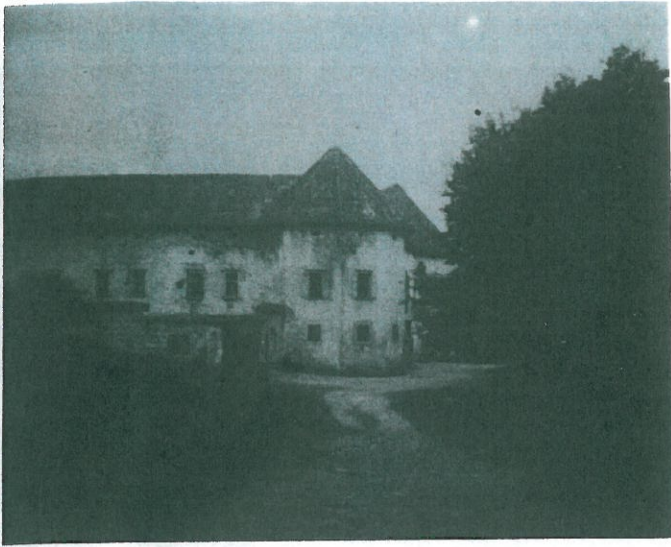
Ja, še kar! Kmet npr. lahko dobi precej ugodne kredite za nabavo strojev, seveda le, kadar so sredstva v ta namen. Le teh pa, na žalost, dostikrat ni ali pa premalo; prosilcev pa dosti preveč. Sicer pa lahko rečem, da občina ima vseskozi posluh za kmetijstvo; npr. osemenjevanje imamo brezplačno, za gnojila dobimo regres... Največji problem današnjega kmeta pa je še vedno precej pomanjkljivo urejeno socialno skrbstvo, kar pa naj bi se v zadnjem času uredilo.

Ob tem lahko spregovoriva tudi o problematiki ostarelih kmetov. Da, to je zelo pereč problem. Sicer ostareli kmetje v zadnjem času dobivajo minimalno pokojnino, ki pa za življenje zagotovo ne zadošča. Na tem področju čaka družbo še ogromno dela.

Lahko za zaključek še kaj poveste ?

Predvsem to, da smo za probleme, ki se pojavljajo, delno krivi tudi sami. Namreč, ne znamo ali ne moremo se dobro organizirati. Marsikdo štiti le svoje interese, ne zanima pa ga problem kot celota, oziroma naša skupna korist. Zato morda včasih ne najdemo skupnega jezika, čeprav bi ga nujno morali. Tako bi lahko pritegnili vsaj nekaj mladih, ki bi v " bitih kmet " videli svoj poklic.

DAMJANA

P R O P A D A J O Č I
S P O M E N I K N A Š I H
D E D O V

Vsakdo verjetno pozna grad Jable. Skoraj gotovo vsakogar, ki gre mimo in vidi, kako ta stavba propada, zaboli pri srcu. Tudi nas je vsakokrat, ko smo šli mimo obšla tesnoba, zato smo se odločili, da si поблиže ogledamo tega mogotca in o njem tudi kaj spregovorimo.

Tako smo se vsi skupaj odločili za športni dan, ki smo ga namenili za ogled gradu. Že na poti tja nas je pozdravljala zanemarjenost in propadanje grajske lepote. Tam, kjer je bil včasih ribnik z racami, so nas sprejele smeti in konzerve. Tudi na kamniti ograji s katero je ograjen se takoj opazi, da se od takrat, ko so odšli grajski prebivalci ni nihče več ukvarjal z njo. Na prostoru, kjer je včasih delal senco kostanjev drevored, je danes le velika praznina.

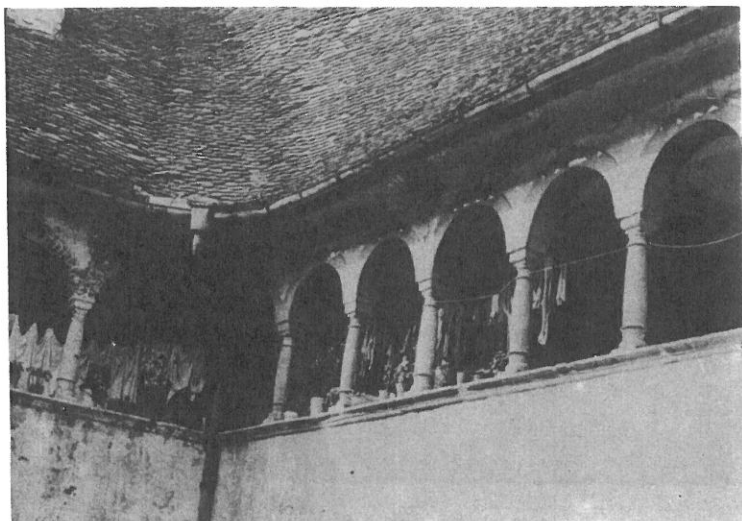
Pot nas je pripeljala do gradu samega. Bližnja okolica kaže kaj žalostno podobo. Obzidje samo tudi kar kliče po popravilu. Stene niso bile pobeljene že izpred predvojnih časov, pa tudi okna že propadajo.

Ko smo vstopili v obzidje, smo bili spet razočarani. Vse naokrog je bilo razobešeno perilo, ki je zakrivalo lepoto obokov. Ravno, ko smo vstopili, so pripadnice ženskega spola izlivale vodo iz posode za pranje kar po dvorišču in voda si je veselo utirala pot po pesku.

Želeli smo videti še grajske prostore. Pred stopniščem smo naleteli na originalna kovana vrata, ki stopnišče zapirajo. Vrata so res mojstrsko oblikovana. Tudi stopnišče je še ohranjeno - leseno z lepo oblikovano, leseno ograjo.

Prišli smo do tistih značilnih obokov, (na sl.) ki krasijo hodnik, ki povezuje grajske sobe. Na njih so zelo vidni znaki staranja in propadanja in kar kličejo po obnovi.

In že smo vstopili v nekakšno skladišče, ki je bilo včasih sprejemna soba. (nekateri viri navajajo tudi imeni salon

in jedilnica) V tej sobi je ostalo le tisto, kar se ni dalo odnesti! (Ko je bilo konec z grofovsko družino, so ljudje množično odnašali vse, kar se je dalo, skratka vse, kar ni bilo vdelano v stene!) V tej sobi so še vidni sledovi lepote, ki je nekoč vladala v njej.

Zelo dobro so ohranjene freske po stenah in v okolici oken. Freske so delo največjega slovenskega baročnega slikarja Jelovška.

Slike predstavljajo pet različnih motivov. Prve, ki so nekoliko večje, kažejo zgodbo iz mitologije, druge kažejo različne obroke hrane, tretje prikazujejo različne človeške rase in narodnosti, četrte predstavljajo različna glasbila, zadnje pa različne obraze.

Slika spodaj kaže eno izmed slik o rasah in narodnostih.

Tudi strop v tej sobi je še dobro ohranjen, le lestenca ni več - verjetno je postal plen pohotnežev.

Tla kljub umazanosti kažejo originalnost. Na stenah se še vidi žebelj, ki so pripenjali rdeč žamet, ki je očitno tudi dobil "noge."

V kotu sprejemne sobe še stoji kamin, ki je dokaj dobro ohranjen, na njem pa, kot smo skupno ugotovili, so verjetno grbi tega gradu.

V sobici poleg sprejemne je skupno z vso ropotijo še ohranjeno ogledalo in polomljeni naslonjač. To naj bi bilo vse, kar je ostalo od nekdanjega bogastva. Verjetno bi baronico takoj zadela kap, če bi videla, kakšen je grad danes!

Stanovalci so si po svoje preuredili prostore, po potrebi so postavljali nove stene, če je bila kakšna odveč, pa so jo podrli, izkopavali so odprtine za dimnike, vodovod. Nekateri so zelo preprosto rešili tudi problem kanalizacije. Kar skozi steno so pretolkli cevi in tam imajo zelo priročen odtok, ki daje še "prijetne dišave" že tako zanemarjeni okolici gradu. Slika okolice točno kaže, da si stanovalci prihranijo marsikak korak in "pospravijo" vse, česar ne rabijo, kar skozi okno.

Ko smo si ogledali sobe, nas je pot vodila po lesenih stopnicah na podstrešje. Vsi hkrati smo ostrmeli nad čudovito strešno konstrukcijo, ki je res nekaj enkratnega - kakšna moč je v njej, kako je to vse povezano! Daje občutek, kot bi bila delana za večno. Le opeka leti s strehe in zato v gradu zamaka. Ljudje so si pomagali na ta način, da so^{na} najbolj kritičnih mestih naveli polivinil.

Podstrešje je ogromno in zdaj že popolnoma prazno, le kakšen star čevelj se še najde, čeprav je bilo včasih polno pohištva iz grajskih soban - kam je vse to izginilo? - Še vprašate!

Na podstrešju je tudi sušilnica za meso, v kateri tako lepo diši, da je Vilkovzlezal vanjo, da bi se prepričal, če je v njej ostal še kakšen kos mesa-ampak na žalost ni našel ničesar.

Za ogled nam je ostala še klet in spodnji prostori.

Ogledali smo si grajsko kuhinjo, kjer ni bilo prav nič videti, le kup zabojev in past za podgane. Shramba poleg kuhinje pa je kar za ropotarnico. Tudi grajsko dvorišče, kamor se pride iz kuhinje je prava "svinjarija" o kateri ne bi govorila, saj je tega v tem članku že tako preveč.

Odšli smo še v klet. Hoditi smo morali čepe, da se ne bi ujeli v pajčevine in nesnago, ki je ne manjka. Klet služi skladišču posestva Jable. Drugi del kleti, ki je bila včasih ječa, kamor so zapirali uporne tlačane; prav ta nas je najbolj zanimala; je

zdaj zasuta.

Ko smo iz mračne kleti spet stopili na dnevno svetlobo, nas je minilo vse veselje do nadaljnega raziskovanja nekdam tako mogočne trdnjave.

Sprašujemo se, če res ni nikogar, ki bi se zavzel in uredil grad. Ali nikogar ne boli, da propada tako mogočen spomenik naše preteklosti?!

Grad ima nešteto možnosti za preureditev in sigurno bi ena izmed njih komu ustrezala. Lahko bi tu uredili muzej, morda zdravilišče s čudovitimi gozdnimi sprehajališči in čistim zrakom; ali romantičen hotel, mogoče letno gledališče ali arhiv ... - skratka možnosti ne manjka!

Torej čakamo, da bo morda le kdo v gradu našel uresničitev svoje ideje!

Upamo, da bo to čim prej!

Marta

UPAMO, DA BO GRAD LE DOŽIVEL LEPŠE ČASE. NA ZAVODU ZA SPOMENIŠKO VARSTVO SO NAM POVEDALI, DA BI BILO NAJBOLJE, ČE BI GRAD PREŠEL V LASTNIŠTVO KULTURNE SKUPNOSTI, KAJTI JE TAKRAT SE BO, KOT, SO NAM ZAGOTOVILI, NAŠEL DENAR ZA RESTAVRIRANJE IN OBNOVO GRADU. SEDANJI LASTNIK (POSKUSNI KMETIJSKI CENTER JABLE) IN DEJANJSKI UPRAVLJALEC (STANOVANJSKA SKUPNOST PRI BIRO-JU 71) TAKO ALI TAKO NE BOSTA VEČ DOLGO IMELA KORISTI OD PROPADAJOČE TRDNJAVE, SAJ JE NOBEN OD OBEH " GOSPODARJEV " NE NAMERAVA OBNAVLJATI. DRUG NA DRUGEGA ZVRAČATA TO NEPRIJETNO DOLŽNOST. " NAJ LE STANOVANJSKA SKUPNOST SKRBI ZA GRAD, SAJ ONI POBIRAJO DENAR. " " KAR KMETIJSKI NAJ POPRAVIJO PREPERELO STREHO, SAJ TEČE V NJIHOVA SKLADIŠČA, PA ŠE PRAVNI LASTNIKI SO !"

SPET SMO PRI STARI PRAVLJICI DVOJNEGA LASTNIŠTVA, GRAD PA POTRPEŽLJIVO ČAKA NA BOLJŠE ČASE.

Ali veste, kakšen je bil grad nekoč? Kako so v njem živeli?

Člani uredniškega odbora smo dolgo poizvedovali, vendar le malo Trzincev še ve kaj več o gradu. Njegova preteklost počasi bleedi in izginja v pozabo. O Habahu največ vedo ljudje, ki so v njem delali; tako nam je dosti podatkov dala Graholič Francka, po domače Suhova Francka, ki je bila vrsto let zaposljena na gradu.

Grad je 1530 leta postavil Seifrid Rasp. V pritličju so bili prostori za posle in služinčad, zgornje nadstropje pa je bilo namenjeno gosposki. Sredi gradu je atrijsko dvorišče, ki je bilo nekoč olepšano z različnimi okrasnimi rastlinami in cvetjem (po nekaterih podatkih naj bi bila tam celo palma), sedaj pa se tam nabira nesnaga.

V kotu poleg stopnic, ki so bile pokrite s preprogami in so vodile v zgornje prostore, so bile precej manj mikavne stopnice. Peljale so v grajsko ječo. Kot se spominja Suhova Francka, so bile v njej še leta 1910 različne mučilne naprave. Poleg lesene mučilne klade je bilo v mučilnici še več neznanih orodij, ki pa za nesrečne tlačane niso pomenila nič dobrega. Verjetno so bile to naprave za lomljenje kosti, stiskalnice, natezalnice in podobno. Po stenah so bile velike, nočne verige, v katere so vkovali jetnike. Le redki, ki so prišli v to klet so se spet vrnili med svoje.

Pred več kot sto leti je bival v gradu zelo surov baron, ki je imel še bolj hudobnega oskrbnika in priganjača tlačanov - valpeta, kot so mu rekli ljudje. Nada sta skrbela za to, da mučilne naprave v kleti niso samevale neizkoriščene. Podložnike sta hudo priganjala. Kadar je baron potreboval delavce, so morali kmetje pustiti svoje delo in hoditi na tlako, od svojega pridelka pa so morali dajati še desetino. Temu so se nekateri Ločani in Trzinci upirali. Baron je zadevo preprosto rešil s tem, da je voditelje upornikov dal vreči v ječo, kjer so jih do smrti mučili.

Po porazu napoleonovih čet, ko so se Francozi umaknili z našega

ozemlja, je bilo tlačanstvo odpravljeno. Takrat sta tudi ječa in mučilnica izgubili svoj pomen. Suhova Francka trdi, da mučilnih naprav leta 1912 še ni bilo več v kleti.

Poleg sob za hlapce, deklet, kuharice in druge posle sta bili v pritličju kar dve kuhinji. Ena je bila posebej za gospodo, druga pa za služinčad. Vendar pa, kot smo izvedeli, tudi služinčad ni slabo jedla, vsaj v primerjavi s tistim, kar je bila vsakodnevna hrana tlačanov. Hranili so se v velikem prostoru z ogromno krušno pečjo in veliko mizo ter klopni, ki so ga imenovali hišterna ali jedilnica. V vogalu proti hribu je bila mlekarna, poleg nje pa še shramba za živila.

V pritličju poleg ječe je bila tudi oskrbnikova (valnetova ali farboltarjeva) pisarna. Valnet je skrbel, da je delo v gradu nemoteno potekalo.

Ponavadi so v gradu, poleg služkinj, ki so skrbele za čistočo in udobje v gornjem, gosposkem delu gradu, delali še dve deklet (služkinji), kuharica in pet hlapcev. Dekle so imele razdeljeno delo. Ena je imela opravka z mlikom, druga pa s svinjerejo. Molzli sta skupaj trikrat dnevno. Pomagali sta tudi kuharici.

Od petih hlapcev so trije skrbeli za vole, dva pa za konje. Vsak je moral skrbeti za svoj par živali. Seveda v tistih časih ni smel na nobenem gradu manjkati kočijaž. V Jablah so mu rekli "kučar", skrbel pa je za štiri vprežne konje in ponavadi še za dva žrebička. Kadar se je peljala na izlet, se je grofica lahko vozila s kočijo, v katero so bili vpreženi štiri konji, baron pa je imel lahko le dvovprego, ker je bil nižjega rodu. V Jablah so imeli tudi enega prvih avtomobilov na Kranjskem, takrat si je gospoda omislila tudi šoferja. Za vrt in park je moral skrbeti vrtnar (goltnar), ki je moral paziti, da je bilo dosti zelenjave in cvetja, tako za domačo porabo kot za prodajo.

V zgornjih grajskih prostorih je živela gospoda. Goste so spreje-

mali v veliki in izredno lepi sprejemnici - salonu, ki je služil tudi kot velika obednica. V prostoru je bila velika miza, za katero so imeli, če so bili na gradu gostje, pojedine, če pa sta bila sama, sta baron in baronica jedla pri mali mizi. Okrog miz so bili razvrščeni visoki tapicirani sedeži in nizki stolčki - podnožniki. V kotu salona je bil lep lončen kamin z grajskim grbom, z lepo okrašenega stropa se je šopiril čudovit lesteneč, stene salona pa so bile prekrите s pregrinjali iz žameta. Ob oknih in ob vratih so sobo krasile freske, ki jih pripisujejo znanemu baročnemu slikarju F. Jelovšku iz Mengša. Zraven salona je bila soba za zajtrke in večerje.

Razen spalnice in sob za barona in baronico, ter njuno garderobo, je bilo v zgornjem nadstropju še več sob za goste. Ena od njih je bila poslikana s freskami, ki so prikazovale "divjo jago" - prizore z bajeslovnega lova, v katerem naj bi sodelovale različne gozdne pošasti in zveri. Sploh pa naj bi bilo v tem nadstropju dosti lovskih trofej, saj je bil lov v tistem času zelo priljubljena zabava.

V stolpu, ki gleda proti gozdu je bila sobana, v kateri je bil klavir. V njej so prirejali zabave. Gospoda si je čas krajšala tudi z branjem knjig. Kot pripoveduje Ručigaj Marjanca, je ona sama v gradu videla dobro založeno knjižnico. V njej naj bi bila tudi ena redkih, originalnih, na pergament tiskanih Valvazorjevih knjig: Slava vojvodine Kranjske. Kam je izginila ta dragocenost ne ve nihče. Verjetno jo je tik pred koncem vojne s seboj v tujino odnesel zadnji grof Bilò V.

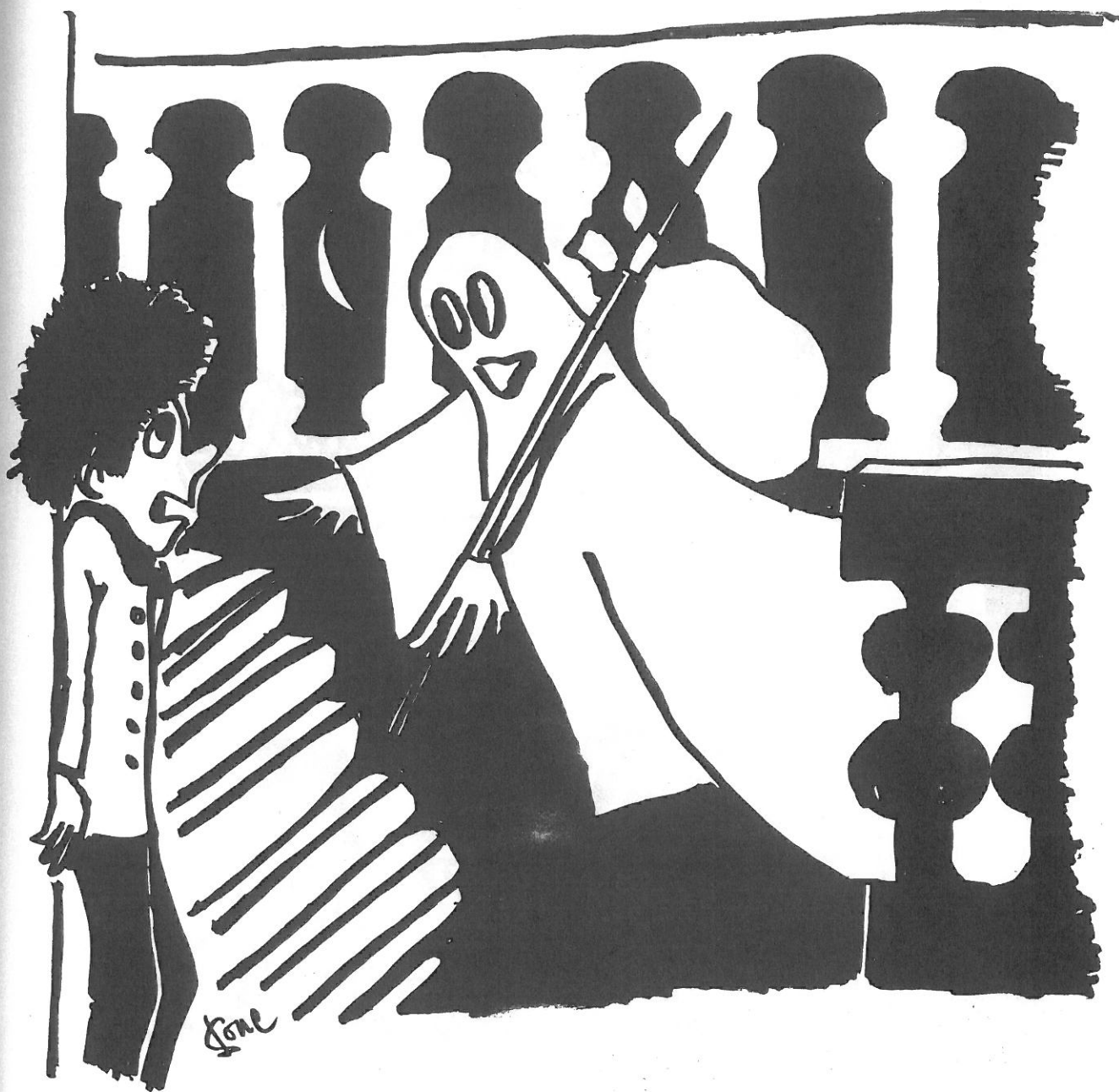
Dolgočasje je gospoda krajšala s sprehodi, lovom, branjem in raznimi igrami (poleg gradu je bilo igrišče). Čas so krajšali tudi različni obiskovalci in občasne zabave. Od časa do časa so hodili obiskovat gospodo po drugih gradovih, včasih pa so se zapeljali tudi v Ljubljano ali na Dunaj. V Ljubljani so imeli lastno hišo.

Medtem, ko se je gospoda zabavala, pa so kmetje trdo delali. Ko je

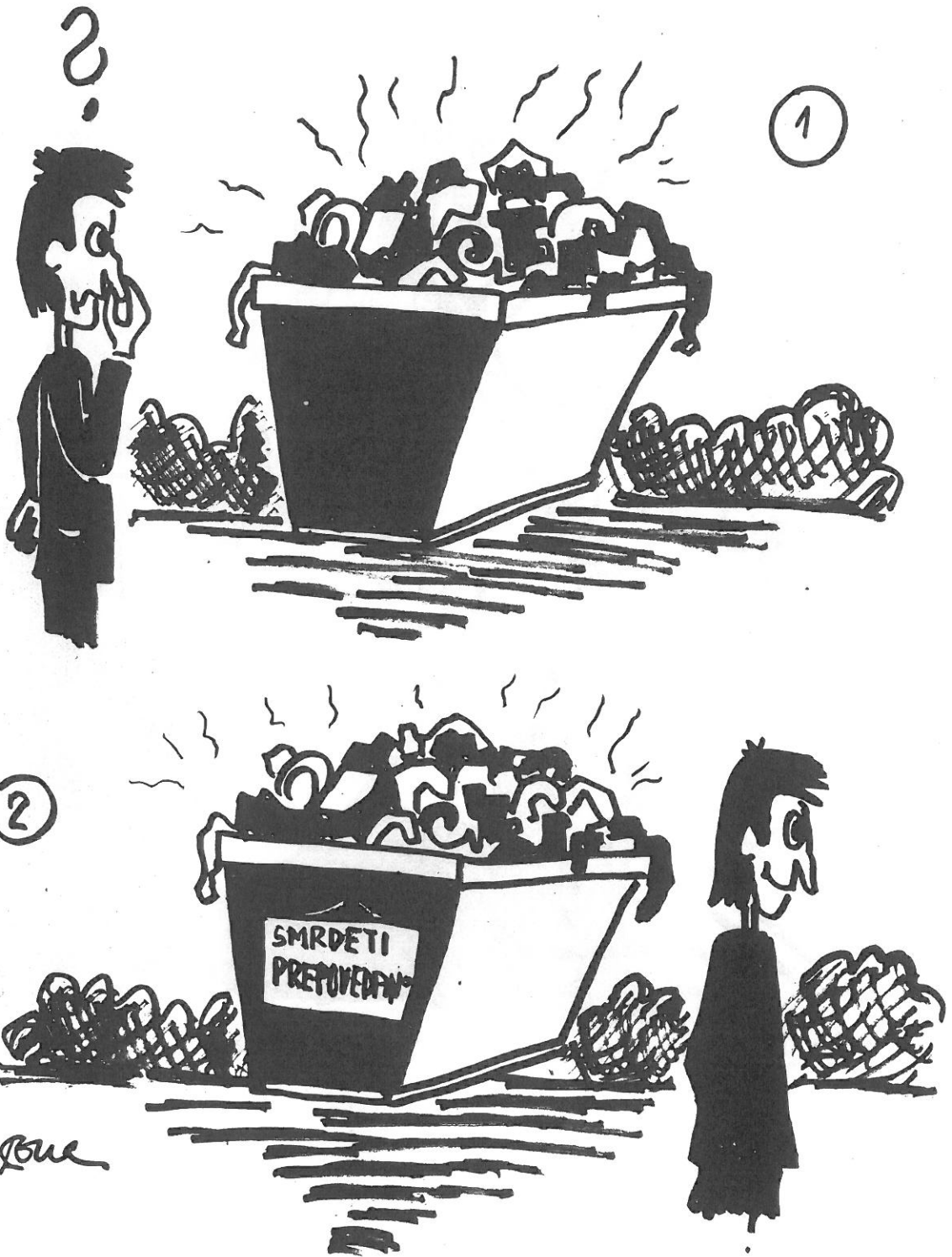

GROZLJIVKA IZ TRZINSKEGA GRADU

NIČ SE ME NE BOJ! NE BOM TE VEČ STRAŠIL, KER DANES ODHAJAM!
V TEM GRADU SE MI STREHA NAD GLAVO PODIRA?POVRHU VSEGA PA SE
VSA SVINJARIJA OKROG NJEGA TAKO SMRDI, DA NE VZDRŽIM VEČ!

TRZINSKI PATENT- POMAGA PROTI SMRADU IZ KONTEJNARJEV ZA SMETI!

KAJ VSE BI SE DALO, PA .....

Prebrali smo že in izgovorili veliko besed o vsem, kar bi v Trzinu lahko bilo. Velikokrat slišim od ljudi, ki Trzin le bežno poznajo, pa do njega niso tako brezbrizni, kakor večina krajanov: "Poglejte, tako čudovite možnosti imate, da Trzin postane turistično zanimiv in kulturno razgiban kraj, pa ostaja vse na mrtvi točki!" - na žalost imajo prav!

Grad, na primer, osamljeni velikan, ki pozdravlja sprehajalce na poti na Dobeno, v mislih popotnika postane zanimiv muzej....., pa bo po vsej verjetnosti, kot ste si že lahko prebrali, prepuščen lastni usodi; lahko bi uredili trim stezo, izkoristili kamnolom... Saj res, kaj pa kamnolom?

Na KS - Trzin pravijo, da je na seji sveta KS že bil sprejet sklep, da bi kamnolom odkupili (zamenjali je namreč še v lasti Cvetke Burger in Učakar Feliksa) ali pa zamenjali za drugo zemljo. Seveda pa mora ta sklep potrditi še zbor delegatov. Ko bodo opravljene te formalnosti, se bodo najverjetneje začela dela za letno gledališče, strokovnjaki so namreč že ugotovili, da sta lega in akustičnost kamnoloma za ta namen primerna.

Sicer pa kamnolom že sedaj na nek način izkoriščamo. Trenutno služi kot občasni zabaviščni prostor, vendar pa je možnosti še veliko. Poleg letnega gledališča se lahko uredi tudi strelišče (predvideno je strelišče za malokalibrsko puško) in najbrž verjetno še kaj. Prostor bo dovolj, kajti novogradnje niso več dovoljene !??!

Imamo pa še nekaj, kar najbolje poznajo trzinski drsalci in hokejisti. Gotovo ste že uganili, da imam v mislih trzinski bajer, ki se počasi spreminja v blatno mlako za odpadke. Večkrat se sprašujem, kdo je pravzaprav kriv, da trzinski bajer postaja "TOZD Snage." Edini odgovor je -- MI VSI! Tisti, ki to delajo (skladiščijo v bajerju tisto, kar pač doma ne morejo obdržati) in tisti, ki jim tako ravnanje dovoljujemo. Prevzema me misel, zakaj Trzinci ne bi organizirali delovne akcije (kakor so to storili že v nekaterih krajih po Sloveniji) in očistili bajer, uredili dotoke in recimo pozimi imeli drsališče (kadar bo pač zima radodarna z nizkimi temperaturami). In če še malo posanjam, bi se bajer poleti lahko spremenil v prijetno kopališče, zraven pa bi postavili še skromno gostilnico, in ..... in morda bi se taka investicija tudi finančno obnesla. Kaj pravite?

SPORAZUM

Tovarišice in tovariši: otvarjam prvo redno sejo in prosim, da potrdite dnevni red, ki je sledeč: prva točka dnevnega reda je gradnja šole in vrtca. Druga: vnašalci nemira v Trzinu. Tretja: razno.

Torej tovariši, zaradi pomembnosti druge točke dnevnega reda bi prosil, da preidemo takoj na točko dve in če mi ostane kaj časa, se tudi lahko pogovorimo o gradnji vrtca in šole.

Sami prav dobro veste, zakaj smo se danes zbrali. Tovariši, kot vam je znano, že nekaj časa rovarijo po deželi trzinski nekakšni pisuni in vnašajo nemir v naše domove. In besede so prasketale po stenah sobane:

" Res je, kaj nam jih je treba !" se je oglasila Pepca.

" Ja, kdo pa jim je to sploh dovolil, se jaz sprašujem," je dodal Lojze. " Da, da tovariši in to še ni vse," je privzdignil glas predsedujoči; " samo pomislite na čas, ko smo živeli v rajskem miru, na čas, ko proti nam in proti našim delom ni upal nihče niti reči besedice; na čas, ko smo marsikatere stvari naredili na lastno pest in po svoji volji; v času, ko smo živeli v sožitju in slogi z razno-raznimi institucijami, ne da bi pri tem gledali na lastne interese. Dan za dnem se borimo za dobrobit trzinskega ljudstva. Da, tovariši, res je, borimo se. Zdaj pa to !"

" Nobenega spoštovanja nimajo do starejših!" je ogorčeno zahropel Lojze in s pestjo udaril po mizi. " Še otroke, naše ljube otroke nam bodo skvarili!" " Ne rečem, kakšna pohvala bi se mi že prilegla, zakaj ne, leta in leta delam za blagor dežele trzinske in kaj imam od tega ? - nič, prav nič vam pravim. Ampak ta mularija samo kritizira, in to mene, ki sem najbolj aktiven na vseh področjih družbeno političnega življenja. Sami veste koliko funkcij imam, ne da bi jih našteval, marsikatero bi pozabil. Jim bom že pokazal," je bled zaključil Jaka.

" Najbolj žalostno, in kar je najbolj žalostno, tovariši," je znova prevzel vodstvo govoričenja predsednik Jamar, je, da imajo ti pisarčki ob sebi, tako rekoč, ob strani od nekda naše zveste občane." " Res je," je z žalostjo ugotovil Grabnar; Pepca pa je samo prikimala z glavo. In še nekdo, ki je bil ves ta čas prisoten in ni izblebetal niti enkrat ene samcate besedice, je bil Jamarjev zvesti pes Špicel, ki je prav tako kakor Pepca, pokimal s svojo ušivo betico in žalostno zavijal z očmiž.

"Tovariši, ^{nas je} prav imate, vsi smo ogorčeni nad tem nenavadnim pojavom, potisnil ob zid. Toda vsi vemo, če pogledamo nekje skozi projekcijo informiranja, je glasilo potrebno; res je tovariši! A priori sem jaz za njega. Toda tu smo mi in nobena stvar ne bi smela mimo nas, mi moramo biti odgovorni za njihova dela. Zato, tovariši, predlagam, da gredo vsa njihova dela skozi naše roke, preden pričnejo s tiskom." Z očmi je pomignil po ostalih sejalcih, si popravil kravato in prekrižal noge. Gabrijel je povedal svoje.

Pepca je pogledala predsednika Jamarja in celo kosmatinec se je prenehal praskati za ušesi ter z vdanostjo gledal svojega gospodarja. Predsednik Jamar pa je dejal: "Tovariš Gabrijel, tvoja ideja je za nas resnično enkratno fenomenalna. In mislim tovariši, da se strinjate, kakor se tudi jaz, da potrdimo Gabrijelov predlog!"

Gabrijelov predlog je bil sprejet z navdušenjem in s pohvalami so sejalci potrjevali svojo prisotnost.

"Torej tovariši!" se je zopet oglasil Jamar, "s tem bi zaključil današnjo sejo. Mislim, da ni potrebno izgubljeni časa glede gradnje šole in vrtca, saj tako ali tako ni denarja in otroci so že tako ali tako navajeni hoditi v šolo v Mengeš ali Domžale. Sicer pa stvar prepustite meni, da se pogovorim s tovarišem Bučmanom, mogoče bi se dalo zgraditi vsaj vrtec čez kakšnih deset let."

Seja pa s tem ni bila končana; pod točko razno se je nadaljevala v gostinskih prostorih.

"Jamar, poglej!" je dejal Grabnar. "Kaj pa ti je?" se je začudil predsednik.

Za veliko mizo so sedeli dekleti in fantje uredniškega odbora ter pri- ganjali natakario k hitrejši postrežbi. Kajti topel večer je bil in žeja je bila prevelika, vestno so se držali pravila, da steklenica piva Union ni dovolj. Jamar in Grabnar sta prisedla k veseli družini, ki je bila že malo okajena od vročega večera. In pivo je teklo, pogovor je stekel :

"Ja fantje!" je pričel Jamar; "nocoj smo imeli sejo in domeni- -li smo se, da vam nekako pomoremo pri vašem delu. Ali je tako, Grab- -nar?" "Seveda, seveda, fantje na nas se lahko zanesete, pomagali vam bomo, kako da ne. Zaradi tega ste lahko brez skrbi. Samo povejte koliko denarja potrebujete, takoj ga dobite. Za informiranje obča- -nov ne sme biti nikakršne ovire. Saj prav zaradi tega smo imeli

današnje sejo. Res je, da so bili nekateri proti vam, da vas hočejo ovirati pri vašem delu; da, na žalost so tudi taki ! No, seveda pa sva Jamar in jaz uredila tako, da bo vaše delo potekalo nemoteno naprej."

Tako je povedal Grabnar in temu je pritrdil Jamar. Obljube, obljubice so kar poskakovale od veselja in radosti po mi-zi in ko sem ugotovil, da me nihče ne opazuje, sem hitro spravil eno v žep. Še danes jo nosim s seboj.

Samo kaj ?!

Žalostna je postala ta nekoč razigrana obljuba; vsa nebogljena, čeprav jo skrbno negujem.

JOŽE

NEKOČ SMO PRAZNOVALI KRAJEVNI PRAZNIK ...

Sedem, pravijo je ljudsko število. Kaj pa, če se pojavi kar na-enkrat več sedmic in se te združijo v datum, ki je slučajno dan Trzincev, njihov krajevni praznik. Nič se ne zgodi, vsaj letos se ni. Že res, da dvorana DPO še ni bila urejena, kot so predvidevali in zato tudi ni bilo slovesne otvoritve. Vendar pa mislim, da se kulturni program, ki naj bi po mojem mnenju predstavljal osrednji del prireditve, ne začne študirati zadnji dan. Pa tudi govorilo se o tem sploh ni, kajti tov. Kralj Stane, predsednik SZDL, zadolžen za sklic koordinacije, ki naj bi določila način počastitve krajevnega praznika, svoje naloge ni izpolnil.

Sprašujem se, kako je mogoče, da se v letu, ko praznujemo velike dogodke naše zgodovine, Trzinci vedemo, kot da svojega praznika sploh nimamo, ob vsem tem pa deluje niz vsemogočih organizacij in celo KUD - Franc Kotar, ki bi z malo dobre volje lahko z občutkom zadovoljstva zaključilo letošnjo, relativno precej uspešno sezono.

No, zgodila se ni nobena katastrofa, vsi smo še živi, tudi zdravi, a v ponos nam taka ležernost vseeno ni. Spet se je enkrat

BRALCI ODSEVU - BRALCI ODSEVU - BRALCI ODSEVU - BRALCI ODSEVU -

Uredništvu " ODSEVA "

Krajani Trzina smo bili prijetno presenečeni, ko smo za 3. marec dobili prvo številko glasila ODSEV, ki jo je izdala Osnovna organizacija zveze socialistične mladine Slovenije - Trzin. To glasilo nas sezna - nje s problemi naše krajevne skupnosti in dejavnostjo raznih organizacij.

Ponosni smo na mlade člane uredniškega odbora ODSEV - a in jim iskreno čestitamo ter jim želimo veliko uspehov pri njihovem nadaljnjem delu.

Erna Smerajc

V POJASNILO...

V prejšnji številki ODSEVA sem prebral, da so očistili stari del Dobensčice; rad bi pojasnil nekatere okoliščine, zakaj je v resnici prišlo do tega čiščenja.

Že osem let imam v tej strugi ribnik. Zanj imam vso ustrezno dokumentacijo in sem vanj vložil okrog 5 starih mil. (tudi s svojim delom. Pred nekaj leti pa sem opazil prvi pomor rib. Do njega je prišlo zaradi nesnage in pomanjkanja vode. Zaradi pomora postrvi sem utrpel škodo, ki je znašala pol starega mil. dinarjev, vendar sem ostal tiho. Toda pomori so se nadaljevali, zato sem KS-Trzin zaprosil za čiščenje struge, ki je bila popolnoma zasuta z razmoraznimi odpadki. Le te v vodo mečejo stanovanjci zgradb ob Dobensčici. Vodna skupnost Ljubljana-Sava^{je} po mnogih posredovanjih končno očistila strugo, vendar ne samo zaradi mojega ribnika, ampak tudi zato, da voda ne bi več poplavljala travnikov in njiv (zaradi odpadkov in zasutosti struge je bil vodni tok tako oviran, da je voda večkrat prestopila bregove).

Kljub temu, da je čiščenje stalo Vodna skupnost nekaj starih mil., pa se stanje ni kaj dosti spremenilo. Problem je v tem, da poskusni center Jablje sedaj napaja živino vzdolž celotnega potoka. Temu je kri-va nedavno postavljena žična ograja, ki sedaj ne preprečuje živini napajanja vzdolž celotne struge. Pred predstavitvijo ograje je bilo napajanje mogoče samo v napajalniku. Ugotavljam, da je že po nekaj tednih odkar so strugo očistili, le ta zopet načeta in bo v kratkem tudi

BRALCI ODSEVU -- BRALCI ODSEVU -- BRALCI ODSEVU -- BRALCI ODSEVU

zasuta, če se bo stanje nadaljevalo. Kdo bo plačal ponovne stroške čiščenja? Ta voda je namenjena tudi za gašenje požarov, za kar ji obstoječi ribnik daje tudi potrebno količino in globino vode; je pa to tudi edina voda, ki bi bila v Trzinu še lahko čista, tudi pitna, saj priteče izpod grada Jablje.

Naj poudarim, da se struga zopet oži, da ljudje nadaljujejo z odmetavanjem odpadkov vanjo in da jo moram čistiti sam, če se hočem izogniti ponovnemu pomoru rib. Sprašujem se: "Kdo je pristojen za to, da bo struga ostala čista, da bo dovolj vode v slučaju požarov in kdo mi bo povrnil škodo v slučaju novega pomora rib?" (za prejšnje nisem dobil nobene odškodnine !!!)

Podobnik Ivan

RASIŠKI TEK IN PARTIZANSKI MARŠ

Letošnjega, že tradicionalnega "Rašiškega teka" na 12 km dolgi gozdni poti, ki je bil 4. junija s štartom in ciljem v Vodicaх, sta se udeležila tudi predstavnika LD - Trzin, Praprotnik Janez in Černigoj Marjan. Na zelo zahtevni progi z veliko vzponi in v zelo močni konkurenci nekaterih najboljših slovenskih tekačev, sta med okoli 40 udeleženci zasedla 13. in 15. mesto.

Ekipo LD - Trzin pa se je v soboto 25. junija udeležila partizanskega marša na Dobeno. Start je bil v Loki pri Mengšu, pot pa je vodila na Dobeno do "hruške," kjer je bila časovna kontrola in strelska preizkušnja z malokalibrsko pištolo. Po opravljenem streljanju so ekipe nadaljevale pot do "vile," kjer je vsak član ekipe metal bombe. Za dosežen rezultat so upoštevali čas, streljanje in metanje bomb. Naša ekipa je imela tudi najmlajšega predstavnika na maršu. Dosegli smo tretje mesto v konkurenci 12. ekip iz Loke, Mengša in Trzina, takoj za SK - Mengeš in GD - Mengeš. Z boljšim četrtim predstavnikom pa bi dosegli še boljši rezultat.

Ekipo so sestavljali Križman Andrej, Klavžar Vido, Praprotnik Janez in Smerajc Andrej. Na proglasitvi rezultatov je tov. Poje poudaril, da naj bi se partizanskega marša udeležili tudi predstavniki

BRALCI ODSEVU - BRALCI ODSEVU - BRALCI ODSEVU - BRALCI ODSEVU -

ZZB - Trzin, ki na marš niso poslali svoje ekipe.

V drugi številki ODSEVA pa smo lahko prebrali, da so se na občnem zboru ZZB - Trzin dogovorili, da se bodo udeležili raznih pohodov in proslav v krajih, ki so priča zgodovinskih dogajanj med NOB. Svoje obljube bi lahko uresničili že na partizanskem maršu.

Smerajc Andrej

KRATKA PREDSTAVITEV KUD "FRANC KOTAR" TRZIN

Naše društvo je bilo ustanovljeno leta 1923 pod imenom "Nepolitično izobraževalno društvo Trzin". Društvo je vse do okupacije leta 1941, ko je bila dejavnost društva prepovedana, prirejalo številne predstave.

V povojnem obdobju je delo zopet zaživelo. Leta 1970 je društvo dobilo ime po svojem padlem članu -partizanu Francu Kotarju, KUD "Franc Kotar" Trzin.

KUD "Franc Kotar" Trzin šteje danes preko 200 članov, od tega jih je približno 50 aktivnih. Društvo ima za seboj že veliko število uspešnih prireditev, za katere je dobilo že več priznanj; posebej omenim Kersnikovo nagrado za leto 1973. Trzin je v zadnjem času eno glavnih središč amaterske gledališke dejavnosti v domžalski občini, porok za njen uspešen razvoj v prihodnje pa je čedalje večje vključevanje mladine v naše društvo in njegovo tesno sodelovanje z družbeno političnimi organizacijami Trzina.

Naš delovni program obsega po 2 - 3 dramske prireditve na leto, s svojim programom pa sodelujemo tudi na vseh proslavah.

Za letošnje leto imamo poleg redne dejavnosti v načrtu predvsem preureditev odra in garderob. Seveda pa smo pri tem precej odvisni od pomoči KS, kakor tudi od Kulturne skupnosti. Ta preureditev je nujno potrebna, saj je znano, pod kakšnimi pogoji imamo vaje za predstave, kje imamo garderobo, kako je opremljena, kje imamo prepotrebno kulisarno...

Večkrat smo imeli vaje za predstave do poznih nočnih ur in to pozimi na mrzlem odru. Grelo nas je le upanje in tiho pričakovanje, da naš trud ne bo zaman, da bodo gledalci zadovoljni z našim delom, kajti prisrčen aplavz sovaščanov je vreden več kot vsaka druga pohvala.

Pri svojem delu in prizadevanjih pa vedno bolj opažamo, da je v Trzinu, kot tudi drugje, čedalje manj zanimanja za dramske prireditve, za proslave in sploh za kulturo. To je vse prej kot spodbudna ugotovitev, kajti marsikdo ve, kako si društvo s pomočjo DPO prizadeva, da bi med občani širilo kulturno dejavnost, da bi s svojimi predstavami popestrilo njihovo vsakdanjost in se bori za še boljše uspehe na področju prosvete in kulture.

Meta Zajc

P.S.

Vse, ki jih zanima naše delo in imajo veselje do igranja, prisrčno vabimo k sodelovanju

XX

POJASNILO

Ko smo vprašali tajnika KS kako je z izvajanjem sklepa o tem, da poskrbi za čiščenje postaje, nam je pojasnil:

"Člani sveta krajevne skupnosti se niso strinjali s predlogom, da bi namestili honorarnega delavca, ki bi pometal postaje ter čistil koše za smeti, posipal ceste in podobno."

Kaj nam "nucajo" kante za odpadke, koški in podobne naprave, če pa so vedno polne in smeti ni mogoče več odmetavati vanje.....

XX

POČITNICE

Komisija za koordinacijo, ki razdeljuje finančna sredstva za delovanje organizacij in društev je bila "po najnovejših podatkih" že dvakrat nesklepčna. Upamo, da bodo do konca leta uspeli razdeliti sredstva za leto 77!

(Odsev je že brez denarja!!)

Potrdi se elaborat, ki ga je izdelal BIRO 71 Domžale (projekt številka 369) Vendar pa se je treba oddajo zemljišč za trgovino pridobiti soglasje SOV Domžale, načrt pa se zadrži na KS Trzin.

Tov, Deletič je predlagal, da se obrtna cona ob Ljubljanski cesti spremeni v cono za uslužnostne dejavnosti.

Skliče naj se sestanek, ki se ga bodo udeležili predstavniki BIRO-ja, GP Nova Gorica in KS Trzin in kjer se bodo pogovorili o možnosti kreditiranja vrtcev.

V nadaljevanju se je tov. Vrbole prisotne seznanil z dvema možnima varijantama gradnje terasastih hiš, ki bosta naknadno poslani v soglasje KS Trzin. Soglasje pa se izda pod istimi pogoji, kot za prejšnjo gradnjo.

Vsi načrti za nadaljnjo gradnjo v novem delu Trzina bodo razgrnjeni na KS Trzin.

Zapisnik seje "enote otroškega varstva" Trzin z 24/5/77 :

Delegati so obravnavali sledeče točke dnevnega reda :

1) Obravnava samoupravnega sporazuma v luči izgradenj vzgojno-
-varstvenih ustanov v naši KS v obdobju 1976-80.

2) Iskanje možnosti za urejanje oblik vzgoje in varstva (varo-
vanje na domu).

3) Nadaljnje razvijanje menjava dela na področju otr, varstva v
krajevni skupnosti.

1) Lokacija za otroški vrtec je predvidena na parceli za lopo pri " Čebulovem mostu." Vrtec naj bi sprejel v varstvo 120 otrok. Gradnja brez zaklonišča bi stala 450 mil. SD. Trzinski vrtec bo prišel v plan po vrtcu v Domžalah, katerega naj bi pričeli graditi drugo leto. Če bi " Marles " dal kredit, bi lahko začeli z gradnjo v Trzinu že leta 1978, dograjen pa bi bil do 1979.

Sprejme se sklep :

Najprej naj bo zgrajen vrtec v starem delu Trzina (pri Čebulovem mostu). KS - Trzin naj se obvezno dogovori z Marlesom za

za kredit. Prve anuitete bi se začele plačevati šele 1980 s strani 'Skupnosti otroškega varstva - Domžale'.

Zaradi pomanjkanja sredstev v srednjeročnem planu, nas je dala SOV - Domžale v plan za leto 1979. KS - Trzin, ki predvideva gradnjo vrtca v letu 1978 mora poiskati možnost zagotovitev potrebnih sredstev za uresničitev plana (kreditni aranžmaji z investitorji in graditelji stanovanjskih objektov). Predlagamo, da EOV - Trzin seznanj predsednika Sob Domžale, tov. Leniča s problemi gradnje vrtca v Trzinu!!!

2) Da bi omilili pereče probleme otroškega varstva v Trzinu, je bilo predlagano otroško varstvo na domu. Na zboru volilcev naj bi se natančneje razložilo ugodnosti varovalk na domu; o tem naj bi na zboru poročala tov. Breznik Majda.

3) Tov. Dolenc Iva si je prizadevala za delovanje cicibanove šole v Trzinu. Le ta je obstojala eno samo šolsko leto (1975/76), ki pa je zaradi pomanjkanja vzgojiteljic bila prekinjena. Ponovno naj bi z njo začeli jeseni; o vseh problemih pa bi se bilo potrebno pogovoriti s tov. Jarcem.

Pripis uredništva : Čeprav smo se z družbeno-političnimi organizacijami dogovorili, da nam bodo redno dostavljale zapisnike svojih sej in sestankov, le teh ne dobivamo redno, tako, da rubriko " Informiramo," objavljamo v okrnjeni obliki.

DELO ČLANOV ORGANIZACIJE RK-TRZIN

V Trzinu izmed mnogih organizacij uspešno deluje tudi osnovna organizacija Rdečega Križa. Poleg stalnega odbora šteje organizacija 264 podpornih članov, od katerih je 46 obrtnikov. Kot vidimo, je naša organizacija precej številna in tudi močna. Njene naloge so organizacija zbiranja starih oblačil, zbiranje starega papirja; naj povemo, da so člani ob Novem letu poskrbeli za obdaritev ostarelih in bolnih občanov, zbrali pa so tudi sredstva za potresno območje ob Soči.

OB ZAKLJUČKU - OB ZAKLJUČKU - OB ZAKLJUČKU - OB ZAKLJUČKU - OB

Kot vidite, smo čez naš ciklostil spravili tudi tretjo številko ODSEVA. Da, čez naš ciklostil, saj smo ga za potrebe ODSEVA (uporabljajo pa ga tudi druge organizacije) kupili z denarjem, ki smo ga zbrali z vašimi prostovoljnimi prispevki.

Dolžni smo vam zahvalo za ta prispevek; s tem ste potrdili podporo časopisu in nam vlili volje za nadaljnje delo, saj na ta način dobljeni prispevki niso bili majhni: vsega denarja se je namreč zbralo za 430 starih tisočakov. Kot že rečeno, smo 300 tisočakov porabili za ciklostil, ostalo pa za izid tretje številke.

Sedaj smo zopet "SUHI Čakamo na sredstva koordinacije (ki so nam jih že bili obljubili).

ČLANI UREDNIŠKEGA ODBORA :

OREL TOME
VOGLAR DAMJANA
KRALJ FRANCI
PIRC MARTA
ŠTIH JOŽE
ŠTEBE MIRO
CAPUDER MARJAN

Tov, Kralj Viliju se zahvljujemo za dragoceno pomoč, ki nam jo je nudil pri nastajanju tretje številke ODSEVA.

Natisnili v 350 izvodih